

[Erik Eriksen.]

sorteper, fordi de ikke på verdensmarkedet kan tillade sig at hæve deres priser, blot fordi man i Danmark har skruet omkostningsniveauet op.

Det er allerede nævnt, men jeg vil også nævne det, at der er fremsat et lovforslag om pris- og avanceundersøgelser. Jeg tør ikke bestride, at man måske kan påvise eksempler på pris- eller avanceforhøjelser, som ikke er begrundet i stigende omkostninger. Jeg tror bare, at det vil være meget få eksempler. Konkurrencen er på næsten alle områder så hård, at den simpelt hen ikke tillader ubegrundede pris- eller avanceforhøjelser, og jeg tror, at konkurrencen på en række områder vil skærpes yderligere i de nærmest følgende måneder. Skulle der være felter, hvor den frie konkurrence ikke fuldt ud gør sig gældende, vil vi fra vor side gerne være med til at rette på dette forhold. Men det er som sagt min opfattelse, at den foreslåede lovgivning på dette område bunder i en manglende forståelse af de konkurrencevilkår, som størstedelen af erhvervslivet er underkastet. Noget lignende gælder det ofte nævnte spørgsmål om udbyttebegrænsning. Virksomhederne har i disse år et så stort investeringsbehov, at det kun kan være et fåtal, som udbetaler større udbytte eller på anden måde giver afkald på likvide midler ud over, hvad de skønner absolut nødvendigt. Men jeg vil gerne føje til, at man i erhvervslivet nøje bør tænke på offentlighedens reaktion, inden man skrider til pris- eller udbytteforhøjelse.

Baggrunden for de overenskomstforhandlinger, der forestår, er ikke den bedste eller den letteste. Hvis vi f. eks. tager byggeriet, der er uden konkurrence fra udlandet, ser vi, at dette erhverv har kunnet forhøje sine lønninger så nogenlunde efter påkrav. De øgede udgifter har man kunnet overvælte på priserne. Det er en farlig situation, og hvis den økonomiske realitetssans svigter, vil resultatet ikke blot blive prisstigninger, men også, at den fulde beskæftigelse ikke kan fastholdes. For mig at se er vor konjunktursituation i øjeblikket så udsat, at en forhøjelse af omkostningsniveauet meget let kan føre til den arbejdsløshed, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen også kredsede om. Jeg har hæftet mig ved de

ofte gentagne ønsker om en forhøjelse af de lavest lønnedes indtægter og lagde mærke til, at også åbningstalen gik ind herfor. Jeg er slet ikke uenig med dem, der ønsker at forbedre netop disse lavest lønnedes indtægter, men jeg vil gerne gentage, hvad jeg for øvrigt også sagde under den afsluttende folketingsdebat i juni måned i år.

Jeg sagde dengang, at således som den danske lønstruktur er indrettet, viser to menneskealdres erfaring, at særlige lavtlønstillæg i løbet af kort tid forplanter sig til de høje og højeste lønninger, så at vi hurtigt er akkurat lige vidt. Derfor, sagde jeg, lader det sig ikke gøre at føre social politik over lønningerne. Når dette er sagt, har jeg ikke noget imod at føje til, at jeg gerne medvirker til en forbedring af de laveste indtægter, hvis dette kan ske på en måde, som ikke sætter hele indkomstniveauet i skred, for det ville være dødsensfarligt.

Må jeg så til disse bemærkninger føje, at hvis der til foråret sker en indkomstforhøjelse, som rækker ud over produktionsstigningen, så er der fra forskellig side peget på, at det kan blive nødvendigt at forhøje forbrugsbeskatningen. Det er vel en betragtning, der er så enkel, at vi alle sammen har mulighed for at forstå det, men det er, som om man på flere hold godtager denne tanke og tror, at dermed ville alle problemer være klaret. Det er jo slet ikke tilfældet, det vil jeg gerne understrege. En lønforhøjelse kan ikke uden videre neutraliseres gennem en efterfølgende skatteforhøjelse. Det er kun nogle af virkningerne, man, om jeg så må sige, kan strø sand på. Adskillige skadelige virkninger forstærkes gennem de efterfølgende skatteforhøjelser. Jeg tænker her også og især på omkostningsniveauet og på virkningerne deraf. Det er noget, som enhver, der har med praktisk erhvervsliv at gøre, er helt på det rene med. Men selv om overenskomstsituationen nu udvikler sig på en forsvarlig og forstandig måde, er det for mig at se nødvendigt, at den linje, der ligger til grund for forliget og saneringspolitikken, fastholdes et godt stykke vej videre frem.

Det siger sig selv, at vi i min gruppe med stor interesse ser frem til regeringens finanslovsforslag. Dette finanslovsforslags indhold vil være en god vejviser til regeringens holdning til en fortsat sanering, men det kan